

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/25/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8521010033
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8521010033.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.06.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm./ Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/8/2021 zo dňa 22.01.2024 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný

A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/X,
E. F.,

je v i n n ý, ž e

dňa 13.10.2019 vo večerných hodinách v čase okolo 19.00 hod., kedy pod vplyvom alkoholu v priebehu slovnej hádky a po výčitkách smerom k manželke - poškodenej G. B., kde bola tak dlho s deťmi, chytil poškodenú za ľavú ruku a začal ju silou ťahať k oknu nachádzajúcemu sa v kuchyni, ktoré druhou rukou otvoril a chcel ju vyhodiť cez okno, pričom poškodenej povedal, že ju má chuť zabiť a zdvihol ju nad úroveň podlahy v smere k otvorenému oknu, na čo začali plakať ich tam prítomné mal. deti, v dôsledku čoho obžalovaný poškodenú pustil na zem a keď sa ona snažila zavolať políciu, vytrhol jej mobil z rúk,

t e d a

inému sa vyhrážal smrťou, takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania - násilím a na chránenej osobe – blízkej osobe,

č í m s p á c h a l

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona. s použitím § 138 písm. d/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá a zároveň obžalovanému ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovuje skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. ods. 3 písm. b/ Tr. zákona obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal vinným obžalovaného A. B. pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- najneskôr od roku 2015 do 13.10.2019, v mieste svojho trvalého bydliska v byte na C. C. obytného domu na ulici Letnej 1075/8 v meste E. F., v nepravidelných časových intervaloch, a to raz za mesiac až dva, prípadne aj častejšie, pod vplyvom alkoholických nápojov a tým zvýšenej agresivity, počas hádok bezdôvodne fyzicky napádal svoju manželku - poškodenú G. B., nar. X.XX.XXXX, trvalé bytom D. XXXX/ X, E. F., s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti, a to tým spôsobom, že ju počas tohto obdobia pri ich hádkach chytal za sánku, pri čom mala pocit, že jej ju zláme a zároveň jej kričal do pravého ucha v dôsledku čoho pociťovala veľkú bolesť a bála sa, že ohluchne, chytal za krk, hodil ju o stenu, o skriňu alebo o stoličku, raz ju hodil na chodbu, pričom si zodrala kolená a lakty, inokedy v zlosti po nej hodil otvorenú mäsovú konzervu a po tom, čo jej obsah vypadol von, jej nakázal, aby to upratala, lebo to všetko zašpinila, lebo toto všetko sa deje len kvôli nej, taktiež v jednom prípade zobral ich dcéru jogurt, ktorý držala v ruke a hodil ním o zem, ten vyšplechol a všetko zašpinil, pričom poškodenej povedal, že si to uprace, lebo to spravila a keď išla po handru a kričala na neho, aby nechal dcéru, tak poškodenú udrel, sotil ju do naspäť kuchyne aby bola ticho, potom ju chytil za krk a za chrbát a tlačil ju smerom do odpadkového koša, pričom vrch koša polámal, inokedy si pýtal od poškodenej heslo na Facebook a po tom, čo mu ona povedala, že to heslo on pozná, tvrdil jej, že ho zmenila kvôli tomu, aby si s niekým četovala, že je stále na mobile, že čtuje, vyčítal jej, že stále chodí do kostola, že chodí za farármi a nevie čo s nimi robí, pričom v jeden večer, keď prišla z kostola jej povedal, že má chuť ju zabiť, pričom jeho celkové správanie voči poškodenej vyvrcholilo dňa 13.10.2019 vo večerných hodinách v čase okolo 19:00 hod', kedy pod vplyvom alkoholu v priebehu slovnej hádky a po výčitkách smerom k poškodenej kde bola tak dlho s deťmi, chytil poškodenú za ľavú ruku a začal ju silou ťahať k oknu nachádzajúcemu sa v kuchyni, ktoré druhou rukou otvoril a chcel ju vyhodiť cez okno, pričom poškodenej povedal, že ju má chuť zabiť a zdvihol ju nad úroveň podlahy v smere k otvorenému oknu, na čo začali plakať ich tam prítomné mal. deti, v dôsledku čoho obžalovaný poškodenú pustil na zem a keď sa ona snažila zavolať políciu, vytrhol jej mobil z ruky, čím vyššie popísaným konaním spôsoboval poškodenej fyzické utrpenie, ako aj psychické utrpenie, ktoré sa prejavovalo tým, že konanie obžalovaného spôsobovalo poškodenej intenzívny stres, obavy, strach o zdravie a bezpečnosť, došlo k oslabeniu jej psychickej odolnosti, emočnej rozrušiteľnosti, vegetatívnej labilitate - trasu, vnútornému chveniu, zníženiu sebaúcty, sebadôvery, pohotovosti k obavám, nerozhodnosti, neistote pri záťaži, poruchám spánku, vnútornému nepokoju, obavám a zažívacím ťažkostiam.

Za to mu súd uložil podľa § 208 ods. 3 Tr. zákona v spojení s § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere na 3 roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovil skúšobnú dobu na 3 roky.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ako súčasť probačného dohľadu, uložil podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zákona obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a podľa § 51 ods. 4 písm. h/ Tr. zákona povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu zameranému na posilnenie sebaregulácie a kontroly.

Proti tomuto rozsudku, po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný, ktorý toto dodatočne aj písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V písomných dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne nesprávny, vychádza z nezákonných dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietá nezákonnosť, neprípustnosť a procesnú nepoužiteľnosť dôkazov uvedených v obžalobe na strane 8, nakoľko tieto boli získané pred začatím trestného stíhania vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona. Súd prvého stupňa na strane 4 odôvodnenia uviedol, že tieto dôkazy boli prípustné a vychádzal z týchto dôkazov z dôvodu, že postup vyšetrovateľa po pokyne prokurátorky na č.l. 175 spisu hodnotí ako správny, i keď je možná polemika o tom, či formálne mal ohľadne konania od roku 2015 do 13.10.2019 postupovať rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a je treba uviesť, že v danom prípade nedošlo k žiadnemu zastaveniu trestného stíhania. Toto považuje za nesprávne právne posúdenie súdu prvého stupňa. Hlavná odvolacia námietka obžalovaného spočíva v tom, že trestné stíhanie bolo vedené pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona, ktoré bolo začaté uznesením OO PZ Stará Ľubovňa sp. zn. CVS: ORP- 306/SL-SL-2019 zo dňa 13.10.2019. Obžalovaný poukazuje na to, že už v začiatku trestného stíhania vo veci prečinu nebezpečného vyhrážania nastala situácia, že poškodená sa na OO PZ Stará Ľubovňa dostavila dňa 13.10.2019 o 20.20 hod. a podala trestné oznámenie do zápisnice, pričom zápisnica o trestnom oznámení bola skončená o 22.30 hod. S výsluchom obžalovaného v procesnom postavení zadržaného - podozrivého však bolo na OO PZ Podolínec začaté dňa 13.10.2019 o 22.15 hod., teda ešte v čase, kedy nebol skončený výsluch poškodenej do zápisnice o trestnom oznámení, kedy nebolo skončené podávanie trestného oznámenia a nebolo zrejmé, o aký skutok sa jedná a ako sa tento skutok bude právne kvalifikovať. Obžalovaný bol teda vypočúvaný v čase, kedy ešte poškodená ani nedokončila svoje trestné oznámenie na OO PZ Stará Ľubovňa, pričom obžalovaný v procesnom postavení zadržaného - podozrivého bol už v tom čase vypočúvaný ku skutku nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona na OO PZ Podolínec. Navyiac podľa zápisov o dychovej skúške zo dňa 13.10.2019 na č.l. 160 v čase o 19.58 hod. a na č.l. 161 v čase o 21.22 hod. je zrejmé, že obžalovaný mal o 19.58 hod. - 1.13mg/l alkoholu a o 21.22 hod. - 1.00mg/l. Výsluch obžalovaného v procesnom postavení zadržaného sa začal dňa 13.10.2019 o 22.15 hod., kedy musel byť obžalovaný ešte zjavne pod vplyvom alkoholu a nespôsobilý výsluchu. Následne dňa 14.10.2019 bolo obžalovanému vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona. Obžalovaný sa ku skutku priznal tak pred povereným príslušníkom PZ v zápisnici o výsluchu obvineného dňa 14.10.2019 ako aj pred sudcom pre prípravné konanie pri výsluchu o vzatí obvineného do väzby na OS Stará Ľubovňa dňa 16.10.2019. V trestnom konaní na OO PZ Stará Ľubovňa ČVS: ORP-306/SL-SL-2019 bola dňa 14.10.2019 vypočutá poškodená G. B. - manželka obžalovaného, ktorá bola vypočutá aj dňa 07.02.2020 za prítomnosti obhajkyne obžalovaného. V predmetnej trestnej veci bol vypracovaný znalecký posudok znalcom H. I. J., z odvetvia psychiatrie (č.l. 106), ako ZP č. 21/2019 na osobu obžalovaného, pričom v záveroch posudku na str. 12 (č.l. 117) boli vyjadrené závery, že obvinený trpí duševnou poruchou v zmysle diagnostického záveru - alkoholizmus na stupni druhého vývojového štádia. Znalecký posudok bol vypracovaný dňa 28.11.2019. Ďalej bol v predmetnej trestnej veci vypracovaný znalecký posudok znalcom C. H. J., z odvetvia klinickej psychológie ako ZP č. 24/2019 na osobnosť poškodenej G. B. (č.l. 126). V záveroch znaleckého posudku sa neuvádza, že by poškodená trpela syndrómom týranej osoby, resp. tzv. stockholmským syndrómom. Znalecký posudok bol vypracovaný dňa 19.11.2019. Rovnako bol vypracovaný znalecký posudok znalcom H. I. J., odvetvie psychiatria ako ZP č. 5/2020 na vyšetrenie poškodenej (č.l. 149a), ktorý v záveroch neuvádza syndróm týranej osoby ani tzv. stockholmský syndróm. Znalecký posudok bol vypracovaný dňa 16.03.2020. Na č.l. 151a vyšetrovacieho spisu sa nachádza správa ÚPSaR E. F. zo dňa 07.02.2020, v zmysle ktorej tunajší úrad nevedol spisovú dokumentáciu na rodinu B., nakoľko na rodinu do dnešného dňa nebol prijatý žiaden podnet. Vyšetrovanie prečinu nebezpečného vyhrážania vedeného na OO PZ Stará Ľubovňa pod

ČVS:ORP- 306/SL-SL-2019 bolo ukončené záznamom o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 26.03.2020 s návrhom na podanie obžaloby zo dňa 27.03.2020. Následne vyšetrovací spis prokurátor OP Stará Ľubovňa opatrením zo dňa 06.04.2020 vrátil na doplnenie skráteného vyšetrovania s pokynom odstúpiť vec na OR PZ Stará Ľubovňa, odbor kriminálna polícia a vydať uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci a vzniesť obvinenie A. B. pre zločin týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, a to na tú skutočnosť, že ku konaniu malo dochádzať od roku 2015. Uznesením OR PZ v Starej Ľubovni, odbor kriminálnej polície, zo dňa 30.04.2020 už pod ČVS: ORP-96/VYS-SL-2020 bolo podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku začaté trestné stíhanie vo veci a súčasne podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie A. B. na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe, pričom skutok nebezpečného vyhrážania, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie na 00 PZ Stará Ľubovňa, ako aj celé trestné stíhanie pre tento trestný čin nebezpečné vyhrážanie sa vytratilo bez toho, aby trestné stíhanie bolo pre tento skutok zastavené, prípadne podaná obžaloba alebo skutok prekvalifikovaný. Skutok zo dňa 13.10.2019 sa stal ipso facto ako čiastkový útok súčasťou skutkovej vety vzneseného obvinenia pre zločin týranie blízkej a zverenej osoby, bez toho, aby došlo k spojeniu veci podľa § 21 Tr. poriadku alebo podaniu obžaloby. V tomto trestnom stíhaní pre zločin týranie blízkej a zverenej osoby, ktoré bolo začaté vo veci uznesením až dňa 30.04.2020, ktorý dátum je podstatný pre prípustnosť, zákonnosť a použiteľnosť dôkazov na hlavnom pojednávaní po podaní obžaloby, boli následne vykonané dôkazy, ktoré sú použiteľné ako jediné v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti poukazuje na publikované Rozhodnutie R 30/2010, v zmysle ktorého „Obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia, ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania vo veci“. S poukazom na konštantnú judikatúru, Rozhodnutie R 30/2010, dôkazy získané pred začatím trestného stíhania vo veci ČVS: ORP 96/VYS-SL-2020, t.i. pred dňom 30.04.2020 v inom trestnom konaní vedenom pre iný trestný čin (nebezpečné vyhrážanie), nemožno použiť na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní pre zločin tyrania blízkej a zverenej osoby. Po začatí trestného stíhania vo veci týrania blízkej a zverenej osoby dňa 30.04.2020 uznesením podľa § 199 Tr. poriadku zo dňa 30.04.2020 a vznesení obvinenia tým istým uznesením zo dňa 30.04.2020 bola vypočutá poškodená, ktorá vypovedala rovnako ako v predchádzajúcom trestnom konaní, dňa 27.10.2020 bol vypočutý obvinený, ktorý poprel, žeby sa dopustil skutku týrania blízkej a zverenej osoby, dňa 21.09.2010 bola vypočutá svedkyňa K. L. (suseda obvineného), ktorá uviedla, že nikdy si nevšimla, aby medzi manželmi B. bolo niečo v neporiadku, nepočula, aby sa hádali, a rovnaké skutočnosti uviedla aj svedkyňa H. M. (suseda obvineného) vypočutá dňa 25.09.2020, ako aj svedkyňa L. D. (suseda a kolegyňa obvineného) vypočutá dňa 02.10.2020. Dňa 21.09.2020 bola vypočutá znalkyňa H. I. J. a dňa 27.10.2020 bola vypočutá znalkyňa H. H. J., ktoré však boli ako znalci pribraté dňa 28.02.2020, resp. dňa 07.11.2019, teda pred začatím trestného stíhania vo veci tyrania blízkej a zverenej osoby a preto sú ich znalecké posudky ako aj výsluchy neprípustné a procesné nepoužiteľné. Po začatí trestného stíhania vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby bola dňa 15.12.2020 vypočutá dcéra obvineného - N. B., ktorá vo veci odmietla vypovedať, a toho istého dňa dcéra obvineného - O. B., ktorá tiež odmietla vypovedať. Nie je preto pravdou tvrdenie prokurátora v podanej obžalobe, že trestná činnosť obvineného je preukázaná výsluchom svedka mal. O. B., nakoľko sa prokuratúra odvoláva na procesne nepoužiteľnú výpoveď mal. svedkyne O. B. na č.l. 58-52, teda na výpoveď pred začatím trestného stíhania vo veci týrania blízkej a zverenej osoby a preto je táto výpoveď procesne nepoužiteľná. Po začatí trestného stíhania vo veci bola uznesením zo dňa 02.12.2020 pribratá znalkyňa H. P. Q., znalec z odboru psychológie, ktorá vypracovala znalecký posudok č. 2020/05, kde v záveroch, na rozdiel od procesne nepoužiteľného znaleckého posudku H. J. na osobu obvineného, na strane 32, 33, 34, 35, 36 jednoznačne uviedla, že psychologickým vyšetrením A. B. nebola preukázaná závažná psychická porucha v zmysle psychózy či organicky zmenenej osobnosti, či ukazovatele závislosti od alkoholu, vo vzťahu k užívaniu alkoholu neboli detekované ukazovatele diagnostickej kategórie závislosti od alkoholu, jedná sa u neho o škodlivé pitie (odpoveď na otázku č. 12), rovnako uviedla, že charakter činu absolútne nezodpovedá osobnosti A. B. (odpoveď na otázku č. 9) a ďalej uviedla, že agresivita nie je jadrovou vlastnosťou A. B., v aktuálnom partnerskom vzťahu čelí požiadavkám manželky, ktoré vníma ako nadmerne direktívne s prejavmi neustálej nespokojnosti so všetkým čo urobí, vníma ju ako nadmerne kritickú voči jeho osobe, neustále kričiacu, bojí sa jej verbálnych útokov (odpoveď na otázku č. 6). Až dňa 13.01.2021 vyšetrovateľ PZ v trestnej veci ČVS: ORP-96/VYS-SL-2020, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie vo veci dňa 30.04.2020, oznámil obvinenému podľa § 206 ods. 6 Tr. poriadku, že skutok nebezpečného vyhrážania bude v ďalšom konaní posudzovaný ako zločin tyrania blízkej a zverenej osoby. Rovnaké oznámenie učinil vyšetrovateľ aj pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 29.01.2021. Tu obžalovaný jednoznačne namietla, že nemôže procesne ani zákonne správne

dôjsť k zmene právnej kvalifikácie skutku nebezpečného vyhrážania oznámením zo dňa 13.01.2021, resp. dňa 29.01.2021 za situácie, keď sa od 30.04.2020 začalo nové trestné stíhanie vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, rovnakým uznesením zo dňa 30.04.2020 bolo obžalovanému vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby a v tomto trestnom stíhaní sa pokračovalo od 30.04.2020 do 29.01.2021, pričom skutok nebezpečného vyhrážania sa po záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-306/SL-SL-2019 dňa 26.03.2020 záhadným spôsobom vytratil a v novom trestnom stíhaní pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby po 30.04.2020 sa vôbec tento skutok neriešil a trestné stíhanie ČVS: ORP-306/SL-SL-2019 nebolo ani zastavené, ani nebola pred 30.04.2020 zmenená právna kvalifikácia podľa § 206 ods. 6 Tr. poriadku, ale bolo začaté nové trestné konanie vo veci a bolo vznesené nové obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku. Nemôže dôjsť k zmene právnej kvalifikácie u skutku nebezpečného vyhrážania tak, že sa zhojí nezákonnosť tým spôsobom, že vyšetrovateľ PZ na záver vyšetrovania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby oznámi obžalovanému údajnú zmenu právnej kvalifikácie, pričom skutok nebezpečného vyhrážania a jeho totožnosť vôbec nezostal zachovaný. Obžalovaný teda namieta, že nie je zachovaná totožnosť skutku zo dňa 13.10.2019 a skutok zo dňa 13.01.2019 sa stal súčasťou skutkovej vety týrania blízkej a zverenej osoby ako čiastkový útok, čo je neprípustné. V tejto súvislosti poukazuje obžalovaný na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tdo/86/2017, v zmysle ktorého „Podstata skutku nebude porušená, ak sa menia okolnosti týkajúce sa miesta, času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. Z toho potom vyplýva, že totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok, okrem iného i čo do miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu, ako aj formy zavinenia“. V tomto prípade však skutok nebezpečného vyhrážania a skutok týrania blízkej a zverenej osoby sú absolútne rozdielne skutky čo do miesta, času spáchania, následkov, pohnútky a pod. Obžalovaný poukazuje na to, že takéto konanie OČTK je nezákonné a v rozpore s právom na obhajobu a právom obžalovaného na spravodlivý proces. Ide o obchádzanie zákona, kedy dôkazy zadovážené v trestnej veci nebezpečného vyhrážania sa takto pokúša prokuratúra procesné zhojiť a použiť v trestnej veci týrania blízkej a zverenej osoby, kde však trestné stíhanie vo veci bolo začaté až dňa 30.04.2020, dôkazy uvedené v obžalobe prokurátora sú zabezpečené pred začatím trestného stíhania vo veci týrania blízkej a zverenej osoby a preto sú na hlavnom pojednávaní neprípustné. Z toho dôvodu obžalovaný namieta neprípustnosť a procesnú nepoužiteľnosť dôkazov uvedených v obžalobe a žiada, aby na hlavnom pojednávaní boli vykonané len dôkazy zadovážené len po dátume 30.04.2020. Z týchto dôkazov zadovážených po 30.04.2020, ktoré ako jediné sú použiteľné na hlavnom pojednávaní totiž jednoznačne vyplýva, že tu stojí len tvrdenie obžalovaného, ktorý skutok týrania blízkej a zverenej osoby popiera, proti tvrdeniu poškodenej. Z týchto dôkazov pri zachovaní procesnej použiteľnosti je ďalej zrejmé, že maloleté dcéry odmietli vypovedať proti obvinenému ako otcovi, teda ich výpovede ho neusvedčujú, a rovnako susedia obvineného nepočuli žiadne hádky alebo bitky, pričom práve opak je v podobných prípadoch obvyklý. Po 30.04.2020 bol zadovážený len jediný procesne použiteľný znalecký posudok, a to znalecký posudok H. P. Q., odvetvie psychológia, na osobu obvineného, z ktorého vyplýva, že tento nejaví známky závislosti od alkoholu a charakter skutku nezodpovedá jeho osobnosti. S poukazom na uvedené, na procesnú nepoužiteľnosť dôkazov spred 30.04.2020 a z dôkaznej núdze vyplývajúcej z dôkazov po 30.04.2020, mal súd prvého stupňa obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodiť spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, keďže neexistoval žiaden priamy dôkaz o spáchaní trestného činu a išlo len o tvrdenie poškodenej proti tvrdeniu obžalovaného. Ohľadne neprípustnosti dôkazov z inej trestnej veci toho istého obvineného, resp. pred začatím trestného stíhania vo veci, predkladá odvolaciemu súdu: Uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6To/43/2019-720 zo dňa 07.08.2019, kde obžalovaný upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na stranu 9 odôvodnenia ohľadne dôkazov zabezpečených pred začatím trestného stíhania vo veci, resp. ohľadne dodržania zákonnej požiadavky na vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci „ihneď“. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6To/19/2022-791 zo dňa 27.07.2022, kde upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na stranu 19 odôvodnenia ohľadne zachovania totožnosti skutku, nakoľko tu obžalovanému bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania a potom uznesením zo dňa 30.04.2020 mu bolo vznesené obvinenie pre nový skutok a iný trestný čin podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku, a nie rozšírené obvinenie podľa § 206 ods. 4 Tr. poriadku. Pri nezákonných dôkazoch poukazuje obžalovaný na tzv. doktrínu „plodov z otráveného stromu“. Podstatou tejto doktríny teda je, že všetky dôkazy, ktoré boli získané nezákonne, musia byť vylúčené, pričom nie je prípustné ani využitie ďalších dôkazov, ktoré boli získané priamo alebo nepriamo, ako výsledok nezákonného zatknutia, prehliadky, výsluchu a pod. (II. ÚS 828/2016). Rovnaký princíp je etablovaný aj v judikatúre EŠLP (napr. Jalloh v. Nemecko, sťažnosť č. 54810/00). S poukazom na uvedené je zrejmé, že procesný postup súdu prvého stupňa bol nesprávny,

keď súd prvého stupňa pripustil dôkazy zabezpečené pred 30.04.2020 a pokiaľ z týchto dôkazov vychádzal pri rozhodnutí o uznaní viny obžalovaného. Súčasne poukazuje na jediné zákonné dôkazy a to na výpoveď svedka K. L. z č.l. 244, svedka H. M. z č.l.246, svedka L. D. z č.l. 248, svedka P. N. N. z č.l. 252 a znalecký posudok č. 2020/06 znalkyne z odboru psychológie H. P. Q. a jej výpoveď. Namieta, že znalecké posudky C. J. a H. J. sú nezákonné dôkazy, rovnako ako všetky dôkazy v obžalobe pod bodom 2/ získané do 30.04.2020 a preto ich vykonanie na hlavnom pojednávaní obžalovaný namieta. V priebehu súdneho konania bola pribratá znalkyňa z odboru psychiatrie H. G. R., ktorá podala znalecký posudok č. 179/2023 na obž. A. B.. S týmto znaleckým posudkom súhlasí, nakoľko tento znalecký posudok preukázal, že „Konzum alkoholu obžalovaným počas predmetného obdobia nevykazoval známky syndrómu závislosti" (viď odpoveď na otázku č. 2 - strana 21 ZP). Tento znalecký posudok č. 179/2023 potvrdil závery znaleckého posudku H. P. Q. v znaleckom posudku č. 2020/06 z č.l. 277, ktorá uviedla, že „vo vzťahu k užívaniu alkoholu neboli detekované ukazovatele diagnostickej kategórie závislosti od alkoholu". Znaleckým posudkom č. 179/2023 H. G. R. a znaleckým posudkom č. 2020/06 H. P. Q. boli v celom rozsahu vyvrátené závery nezákonného dôkazu, a to znaleckého posudku H. J. o tom, že obžalovaný bol závislý na alkohole. Rovnako počas konania pred súdom bola pribratá znalkyňa H. G. R., ktorá vypracovala znalecký posudok č. 180/2023 na poškodenú G. B.. K tomuto znaleckému posudku č. 180/2023 obžalovaný uvádza, že s týmto znaleckým posudkom obhajoba súhlasí, nakoľko znalkyňa v odpovedi na otázku č. 5 na strane 19 jednoznačne konštatovala, že „U svedkyne poškodenej aktuálne nezistila žiadnu vážnu duševnú poruchu, ani poruchu, ktorá by bola prítomná v súčasnosti a jej vznik by bol v príčinnej súvislosti s vyšetrovanou udalosťou. PN v súvislosti s konaním obžalovaného svedkyňa poškodená nebola, psychiatrickú intervenciu nevyžadovala. Vyslovene poprela výskyt prechodných, či trvalých psychických ťažkostí v súvislosti s konaním jej manžela (obžalovaného)". S poukazom na uvedené bolo preukázané, že znalkyňa z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, nezistila Stockholmský syndróm, posttraumatickú stresovú poruchu, ani iné známky týrania blízkej a zverenej osoby u poškodenej. Týmto znaleckými posudkami, ktoré navrhla vypracovať prokuratúra ako žalujúca strana, sa paradoxne v celom rozsahu preukázala obrana a obhajoba obžalovaného a tieto znalecké posudky je potrebné v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku vyhodnotiť jednoznačne v prospech obžalovaného. Obžalovaný poprel spáchanie trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodená obžalovaného aktívne provokovala, bola nervná, hádala sa s obžalovaným, vyčítala mu rôzne veci, pričom vykonaným dokazovaním nebolo preukázané konanie obžalovaného ani čiastkové útoky. Predkladá odvolaciemu súdu uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6To/4/2024-902 zo dňa 15.05.2024 v trestnej veci týrania blízkej a zverenej osoby, kde pre podstatne obžalobou popisované ťažšie čiastkové útoky bol iný obžalovaný oslobodený spod obžaloby a kde na strane 13 odôvodnenia je presne uvedené, že medzi domáce násilie nepatrí vzájomné napádanie sa, hádky, bitky, spory, kde sa role osoby násilnej a osoby ohrozenej striedajú. Poukazuje na to, že nebolo preukázané, aby poškodená pociťovala konanie obžalovaného ako tzv. ťažké príkorie. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/23/2014 zo dňa 16.07.2014 „Nevyžaduje sa, aby týranej osobe vznikli zranenia alebo iné podobné ujmy, ale musí ísť o konanie, ktoré táto osoba pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Toto však v konaní pred súdom nebolo preukázané. Záverom poukazuje na to, že spoločne s poškodenou udržiavajú doteraz pozitívne vzťahy, spoločne cestovali na znalecké vyšetrenie k H. R. do G. už počas konania pred súdom a v súčasnosti sa riadne stretávajú v bydlisku poškodenej, kde sa starajú o deti (aj keď obžalovaný žije v E. K.) tak, že keď ide poškodená do nočnej služby, tak obžalovaný prespí v byte s deťmi. Takéto konanie poškodenej a obžalovaného nesvedčí o trestnom čine týrania blízkej a zverenej osoby, pri ktorom majú poškodené obyčajne strach z obžalovaného navždy a nechcú sa s ním stretávať. S poukazom na uvedené má za to, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 321 ods. 1 písm. a) , písm. b) a c) Tr. poriadku a preto navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd v zmysle § 321 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a v zmysle § 322 ods. 1, ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodzuje spod obžaloby, nakoľko nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Odvolanie voči označenému rozsudku podal v neprospech obžalovaného čo do výroku o treste aj okresný prokurátor, v ktorom taktiež po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodov, ktoré viedli okresný súd k záverom prezentovaným vo vyhlásenom rozsudku vo výrokoch o vine a treste uviedol, že s vyššie uvedeným zdôvodnením súdu, na základe ktorého bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom za súčasného uloženia probačného dohľadu sa nemožno stotožniť, nakoľko okresný súd pri ukladaní

trestu nepostupoval v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zákona a pri rozhodovaní neprihliadol na účel, ktorý má uložený trest plniť. Okresný súd zároveň nepostupoval ani v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zákona, v zmysle ktorého súd pri určovaní druhu trestu prihliadne najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V zmysle uvedeného, trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). V zmysle ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Na základe uvedeného je súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery povinný prihliadnuť, tak na samotný spôsob spáchania / prevedenia/ trestného činu, jeho následok, t.j. porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorý je pri majetkových trestných činoch vyjadrený v ustanovení § 125 Tr. zákona, zavinenie páchatel'a, ako aj vnútorný psychický vzťah páchatel'a k skutočnostiam tvoriacim trestný čin, pohnútku, ktorá páchatel'a viedla k spáchaniu trestného činu, ako aj na príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanoveniach § 36 a § 37 Tr. zákona. Vo vzťahu k hodnoteniu osoby páchatel'a treba pri ukladaní trestu hodnotiť všetky súvislosti, a to možnosť jeho nápravy z hľadiska určenia prognózy jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia osobných vlastností páchatel'a a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Obdobne aj pomery páchatel'a sa týkajú hodnotenia jeho osoby, priamo však nesúvisia so spáchaným trestným činom, hoci môžu ovplyvniť úvahy o treste. Ide o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu, pričom ide o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. V podstate pôjde o aktuálne rodinné a osobné pomery, ktoré existujú v čase rozhodovania o treste, napríklad o majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu a pod. Tak ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, účelom trestu je ochrana spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom uložený trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Súdom uložený trest odňatia slobody, nemožno vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj na osobu obžalovaného považovať za dostačujúci. Tu je potrebné uviesť, že v § 34 ods. 1 Tr. zákona ide o primárnu zásadu, podľa ktorej je účelom trestu ochrana spoločnosti pred páchatel'om trestného činu, vyjadrená vo forme represie. Cieľom uplatňovania tejto zásady je uložiť páchatel'ovi trestného činu trest, ktorý by mal byť určitou formou odplaty spoločnosti, a to vo forme ujmy na osobnej slobode a pod., ktorú môže uložiť len súd podľa Tr. zákona za spáchaný trestný čin, pričom ujma nie je účelom trestu, ale iba prostriedkom, ako ho dosiahnuť. Okrem odplaty odsúdenému ide spoločnosti vo vyjadrenom treste aj o jej ochranu, teda o zabránenie v páchaní trestnej činnosti a samozrejme o prevenciu, a to v podobe individuálnej prevencie, t. j. pôsobenia na odsúdeného sankciou tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ako aj vo forme generálnej prevencie, t. j. pôsobenia trestu smerom k ostatným členom spoločnosti tak, aby jednoznačne vnímali, že za porušovanie spoločenských pravidiel môžu byť odsúdení. Tu je potrebné uviesť, že trest uložený súdom za použitia § 39 ods. 1 Tr. zákona, jednak nepôsobí preventívne na samotného obžalovaného, ale tiež neodrádza iné osoby od páchania obdobnej trestnej činnosti. V zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú. Pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu,

a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste (napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo páchatel'ky a pod.). Okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a môžu odôvodniť aplikáciu § 39 len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, prípadne povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody. Čím je závažnejší a s ním spojený následok, tým vyšší trest pre páchatel'a. Trestná sadzba v danej veci predstavuje sadzbu 7-15 rokov a teda je už na prvý pohľad zrejmé, že závažnosť spáchaného skutku je vysoká. Tento fakt je umocnený tým, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil na svojej manželke, pod vplyvom alkoholu, kedy sa u neho u neho vyskytuje agresivita a dokonca za prítomnosti svojich maloletých detí. Skutočnosť, že od spáchania skutku až do rozhodnutia súdu uplynulo značné časové obdobie, ako aj skutočnosť, že poškodená a obžalovaný majú dve maloleté deti, o ktoré ako zákonní zástupcovia majú povinnosť starať sa, malo vplyv aj na ďalšiu komunikáciu vyvíjajúcu sa medzi obžalovaným a poškodenou. Z vykonaného dokazovania síce vyplýva, že poškodená s obžalovaným komunikujú ohľadom detí, avšak poškodená pred znalkyňou H. R. uviedla, že obžalovaný chodí pre mladšiu dcéru a preberá si poštu, no poškodená nemá v pláne pokračovať v partnerskom vzťahu. To, že v súčasnosti obžalovaný a poškodená komunikujú spolu ohľadom ich mal. detí a že poškodená nepraje obžalovanému, aby skončil vo väzení, nemožno vyhodnotiť ako okolnosť, ktorá podmieňuje aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona. V danom prípade ani okolnosti prípadu ani pomery páchatel'a neumožňujú použitie nižšej trestnej sadzby. Podotýkam, že obžalovaný sa trestnej činnosti voči poškodenej dopúšťal v trvaní 4 rokov, pričom len vďaka tomu, že poškodená je vnútorne vybavená dostatkom adaptačných zdrojov pre vyrovnávanie sa so záťažou, neutrpela na psychike závažné následky. Prejavili sa u nej úzkosť, nespavosť, pocit bezradnosti ako aj znížená fyzická a psychická výkonnosť. V zmysle platnej judikatúry, okolnosti prípadu, rovnako ako pomery páchatel'a môžu odôvodniť postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, len za predpokladu vyjadreného v zákone, t.j. že použitie nezniženej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Vzhľadom ku skutočnosti, že z vykonaného dokazovania, vo vzťahu k pomerom obžalovaného, nevyplynuli také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali uvedený postup, a zároveň neboli zistené okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, nemožno sa stotožniť so záverom súdu. S prihliadnutím na spôsob spáchania skutku, postoj obžalovaného k trestnej činnosti, ktorý sa k trestnej činnosti nepriznal, neolutoval ju, dokonca seba pred svojimi kolegami prezentoval ako obeť, ktorou sa mal stať práve on vzhľadom na správanie sa poškodenej vo vzťahu k nemu, má preto tunajšia okresná prokuratúra za to, že uloženie podmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému by sa priečilo zásade individuálnej prevencie a zásade generálnej prevencie. Nekritický vzťah obžalovaného k svojej trestnej činnosti, sponchyňuje záver, že by už trestom, aký mu bol okresným súdom uložený, bol dosiahnutý účel trestu. Je preto namieste po zhodnotení všetkých skutočností uvedených v § 34 Tr. zákona sprísniť výmeru trestu, a pri zohľadnení zákonom stanovenej trestnej sadzby uložiť obžalovanému nepodmienený trest odňatia slobody. V kontexte vyššie uvedeného možno rezultovať záver, že trest uložený okresným súdom je neprimerane mierny a nezodpovedá základným zásadám ukladania trestov a ani generálnej a individuálnej prevencie, ktoré je potrebné zohľadňovať pri ukladaní trestu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/8/2021 zo dňa 22.01.2024 vo výroku o treste a sám rozsudkom vo veci rozhodol a uložil obžalovanému nepodmienený trest odňatia slobody a obžalovaného zaradil na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania, krajský súd nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým odvolatelia podali

odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihládajúc pritom na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného je (čiastočne) dôvodné, pričom odvolacie námietky okresného prokurátora naopak za dôvodné nepovažoval.

V prvom rade je potrebné uviesť, že z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné, a preto na tieto krajský súd aj v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd však súčasne konštatuje, že súd prvého stupňa síce vykonané dôkazy hodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k skutkovým a následne právnym záverom, no krajský súd súčasne zistil, že v tomto konaní neboli vyhodnotené všetky dostupné dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie, následkom čoho toto pochybenie sa prenieslo do chýb napadnutých výrokov rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť týchto skutkových zistení, keďže sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku).

Krajský súd po splnení si prieskumnej povinnosti oboznámil sa s obsahom vykonaných dôkazov ako aj s odôvodnením samotného odvolaním napadnutého rozsudku a jeho výroku a dospel k záveru, že okresný súd vecne nesprávne uzavrel, že takto vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní ustálené konanie obžalovaného počas obdobia od roku 2015 do 13.10.2019 napĺňa všetky obligatórne znaky zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, minimálne pokiaľ ide o objektívnu stránku, ale aj subjektívnu stránku tohto zločinu.

Konfrontujúc teda obsah zhromaždených dôkazov a skutočností z nich plynúcich ako sa prenieslo do dokazovania na hlavnom pojednávaní, krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by bez rozumných pochybností napĺňali v sledovanom konaní obžalovaného všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona, ale len pokiaľ sa týka naplnenia skutkových okolností, ktoré boli pôvodne ustálené pre skutok zo dňa 13.10.2019 právne posúdený ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona, s použitím § 138 písm. d/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona.

V tejto súvislosti je potrebné preto zvýrazniť, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona sa páchatel musí dopustiť takého konania, ktorým týra blízku osobu alebo osobu, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobujúc jej fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie

a) bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť,

b) bezdôvodným odopieraním stravy, oddychu alebo spánku alebo odopieraním nevyhnutnej osobnej starostlivosti, ošatenia, hygieny, zdravotnej starostlivosti, bývania, výchovy alebo vzdelávania,

c) nútením k žobrote alebo k opakovanému vykonávaniu činnosti vyžadujúcej jej neúmernú fyzickú záťaž alebo psychickú záťaž vzhľadom na jej vek alebo zdravotný stav alebo spôsobiteľ jej poškodiť jej zdravie,

d) vystavovaním vplyvu látok spôsobilých poškodiť jej zdravie, alebo

e) neodôvodneným obmedzovaním v prístupe k majetku, ktorý má právo užívať,

V obsahu znenia (základnej) skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona je teda vymedzený konkrétny výpočet foriem (alternatív) konania páchatela, ktorými môže byť táto skutková podstata naplnená.

Súčasne pre naplnenie tejto skutkovej podstaty, zo strany páchatela musí ísť o trvalejšie (sústavnejšie) konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním, či správaním s tým, že ak sa pravidelne opakuje, musí byť spôsobilé poškodennej osobe (osobám) zapríčiniť psychické, prípadne aj fyzické útrapy (len spôsobilé, následok teda nastať nemusí).

Kvalifikačným hľadiskom možného následku tohto trestného činu vo forme fyzického alebo psychického utrpenia je preto trvalosť či hromadnosť, teda to, že útoky sú opakované, sú sústavné a práve táto opakovanosť spôsobuje, resp. môže spôsobiť fyzické či psychické utrpenie poškodených osôb (osoby), ktoré nie je len celkom krátkeho a prechodného charakteru.

Ako už bolo naznačené, na jednej strane naplnenie skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti nepredpokladá aj reálne spôsobenie následku na zdraví obeti týrania v podobe psychického, či dokonca fyzického následku (poškodenému), no súčasne musí byť splnená podmienka, že ustálené správanie páchatela voči obeti je spôsobilé takýto následok spôsobiť.

Objektom posudzovaného trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona je primárne záujem spoločnosti na ochrane riadneho a kludného spolužitia v danom prípade blízkych osôb žijúcich v spoločnej domácnosti, pred závažnými prejavmi, ktoré narušajú toto spolužitie medzi nimi samotnými, ide o tzv. prejavy domáceho násillia. Závažnosť týchto prejavov je v tom, že k nim dochádza v súkromí, mimo dosah verejnosti a bez ich spontánnej kontroly, medzi blízkyimi osobami, medzi ktorými existujú zvláštne vzťahy vzájomnej závislosti so sťažnou možnosťou uniknúť pred negatívnym konaním jedného z nich, lebo obeť pod vplyvom stupňujúcej sa intenzity násilných incidentov spravidla stráca schopnosť tieto zastaviť, pričom zo skúseností vyplýva, že rozdelenie úloh "obeť – agresor" sa prakticky nemení.

Pod týraním ustanoveným v § 208 Tr. zákona je preto potrebné rozumieť dlhšiu dobu trvajúce protiprávne konanie, ktorého najčastejšie útoky sú charakterizované v citovanom ustanovení. Na naplnenie základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu je nevyhnutná určitá opakovanosť, hromadnosť či sústavnosť konania páchatela, s následkom spôsobenia fyzického alebo psychického utrpenia. Fyzické alebo psychické utrpenie je pritom potrebné definovať tak, že ide o fyzické alebo duševné bolesti, ktoré ovplyvňujú alebo sťažujú obvyklý život poškodennej (týranej) osoby (podstatne narušajú kvalitu života poškodennej osoby) a netrvajú celkom krátky, prechodný čas. Musí ísť teda o určitú sústavnosť (trvalosť) konania popísaného v písm. a/ až e/ ods. 1, ktoré práve svojou bezohľadnosťou, hrubosťou či bolestivosťou pociťuje poškodená osoba ako fyzické alebo psychické utrpenie.

Pojem fyzické alebo psychické utrpenie je preto naplnený už vtedy, ak poškodená osoba pociťuje protiprávne konanie páchatela ako príkorie. Definícia následku trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby odlišuje tento trestný čin od iných trestných činov, ktoré taktiež môžu spôsobovať fyzické alebo psychické utrpenie. Týranie nikdy nie je a nemôže byť jednorazové či osamotené konanie, musí ísť o trvalejšie (sústavnejšie) konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním či správaním a tým, že sa pravidelne opakuje, spôsobuje poškodennej osobe psychické, prípadne fyzické útrapy. Ide o určitý čas trvajúce zlé zaobchádzanie, spravidla pozostávajúce z rôznych útokov proti týranej osobe, pričom nie je nutné, aby všetky či niektoré z nich vyústili do ublíženía na zdraví. Útoky uvedené v písm. a/ až e/ ust. § 208 Tr. zákona nemusia samostatne naplňovať znaky skutkovej podstaty trestného činu, ak by boli posudzované samostatne, môžu naplňovať len znaky priestupku.

Osobitne pre posudzovaný prípad je preto potrebné ešte zvýrazniť, že k hodnotenému správaniu sa obžalovaného z hľadiska trestno-právnej zodpovednosti pritom môže viesť nielen fyzické, ale i psychické násillie, pričom platí, že čím je intenzita tohto násillia nižšia, tým musí trvať dlhšie, aby ho bolo možné považovať za týranie v zmysle ustanovenia § 208 Tr. zákona (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 2 Tz 31/2005).

Platí teda, že „týranie“ nemusí mať nevyhnutne len povahu fyzického násillia, ale môže spočívať i v následku - spôsobenie psychických útrap. Už spomínaný vyšší stupeň hrubosti a bezcitnosti je požiadavka, ktorá sa vťahuje ku konaniu páchatel'a ako celku. Preto aj tu platí, že jednotlivé dielčie útoky tvoriace konanie páchatel'a, ak sú posudzované izolovane, samy o sebe nemusia byť nevyhnutne príliš závažné. Podstatné je, že vyššieho stupňa hrubosti a bezcitnosti dosahujú v kontexte danom konkrétnymi okolnosťami, za ktorých k nim dochádza, svojou povahou, nadväznosťou, početnosťou, opakovaním, stupňovaním intenzity, či charakterom vzájomného vzťahu páchatel'a a týranej osoby a pod. Ak sú jednotlivé dielčie akty tvoriace konanie páchatel'a posudzované v týchto súvislostiach a predovšetkým potom ako celok, reálne prichádza do úvahy, že celé konanie páchatel'a vyznieva z hľadiska stupňa hrubosti a bezcitnosti omnoho závažnejšie, než keď sú jednotlivé dielčie akty tvoriace konanie páchatel'a hodnotené oddelene, či samostatne.

Hneď v úvode je potrebné zvýrazniť, že poškodená po vznesení obvinenia pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona už nevypovedala detailne tak, ako predtým sa k správaní obžalovaného voči nej od roku 2010 vyjadřila opakovane a to jednak v trestnom oznámení zo dňa 13.10.2019, následne v procesnom postavení poškodenej a to po vznesení obvinenia pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona dňa 14.10.2019, v rámci výpovedí dňa 14.10.2019 a dňa 07.02.2019.

O svojej výpovedi po vznesení obvinenia pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby v procesnom postavení poškodenej dňa 03.09.2020 už nevypovedá detailne k týmto jednotlivým životným situáciám, ktoré mala prežiť s obžalovaným, ktoré mali byť podkladom pre ustálenie skutkového stavu a jeho právneho posúdenia pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby, ale vypovedá vyhýbavo, ospravedlňuje správanie obžalovaného s tým, že aj ona sa vedela v rámci hádok slovné brániť, nebola ticho, menila sa, teda ich pozícia počas hádok, nebola len ona stále v defenzíve, aby pred obžalovaným ustupovala. A ako sama uviedla v určitej časti vyšetřovania ani nevedela, že sa voči nemu vedie trestné stíhanie pre § 208 Tr. zákona, keď vypovedala, myslela, že to bolo len pre trestný čin nebezpečného vyhrážania § 360 Tr. zákona. No predovšetkým, už len odkazuje na svoje predchádzajúce výpovede s tým, ak už dvakrát vypovedala v rámci týchto výpovedí, v nich vypovedala všetko, nechápe, prečo sa má opakovať a odkazuje na tieto výpovede, no podľa názoru krajského súdu tieto výpovede (zo dňa 14.10.2019 a dňa 07.02.2019) sa nepreniesli v logických súvislostiach po obsahovej stránke do výpovede zo dňa 03.09.2020 po vznesení obvinenia obžalovanému pre § 208 Tr. zákona, ale najmä, čo je nepodstatnejšie ani v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 22.10.2021. Pokiaľ sa aj okresný súd správne pokúšal neúplnosť jej výpovede na hlavnom pojednávaní, potom dopĺňať prečítaním častí týchto výpovedí z prípravného konania a konfrontovaním ich obsahu s jej aktuálnou výpoveďou, poškodená na ne spravidla neodkázovala, ale pridŕžovala sa verzie, ktorú vypovedala na hlavnom pojednávaní, ktorá však v celosti neopisuje sledovanú intenzitu, periodicitu, no najmä závažnosť – nebezpečnosť správania sa obžalovaného voči poškodenej z hľadiska možného spôsobovania jej fyzického alebo psychického utrpenia.

K samotným záverom znaleckého dokazovania C. H. J. znalkyne z odboru psychológie prezentovaným v znaleckom posudku č. 24/2019, ktoré okresný súd považuje za jeden z rozhodujúcich dôkazov jednak osvedčujúcich pravdivosť výpovede poškodenej G. B. po podaní trestného oznámenia a súčasne diagnostikujúcich znaky (psychodiagnostické markanty) v prežívaní poškodenej v čase po podaní trestného oznámenia 13.10.2019 ako osoby so zásadným psychickým a duševným diskomfortom v bežnom každodennom živote spôsobeným konaním obžalovaného, ktoré okresný súd stotožnil so záverom o následku v podobe fyzického, no najmä psychického utrpenia spôsobeného poškodenej konaním obžalovaného, čo má zodpovedať následku predpokladanému pri spáchaní žalovanej trestnej činnosti podľa § 208 Tr. zákona páchatel'om, krajský súd uvádza nasledovné.

Po oboznámení sa s obsahom označeného znaleckého posudku znalkyne C. H. J. si krajský súd nemohol osvojiť záver znalkyne spočívajúci v zistení, že poškodená nemá sklony ku konfabulácii či skresľovaniu, jej výpoveď pri výsluchu možno považovať za vierohodnú na úrovni všeobecnej ako osoby a špecifickej týkajúcej sa skutku, je spôsobilá správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežité udalosti, znalkyňa nezistila u nej sklony k účelovému spracovaniu skutočností, ktoré prežila.

Krajský súd si rovnako nemohol ani osvojiť záver znalkyne, ak okrem iného konštatovala, že v dôsledku konania obžalovaného došlo k oslabeniu psychickej odolnosti poškodenej, zvýšenej emočnej rozrušiteľnosti, vegetatívnej labilitate prejavujúcej sa navonok ako - tras, vnútorné chvenie, zníženie sebaúcty, sebadôvery, pohotovosť k obavám, nerozhodnosti, neistote pri záťažii, poruchy spánku, vnútorný nepokoj, obavy, zažívacie ťažkosti zároveň znalkyňa poukázala na to, že konanie

obžalovaného spôsobovalo poškodenie psychické a fyzické utrpenie, intenzívny stres, obavy, strach o zdravie a bezpečnosť vlastnej osoby, detí, poškodzovalo jej psychiku a zdravie.

Krajský súd tento záver oprel o dlhodobú rozhodovaciu činnosť súdov týkajúcu sa jednak procesného postavenia znalca a jeho úlohy v trestnom konaní, no predovšetkým týkajúcu sa spôsobu hodnotenia záverov znaleckých posudkov (aj v posudzovanom prípade) z hľadiska základných kritérií rozhodných pre posúdenie ich preskúmateľnosti - správnosti a úplnosti – a v tejto súvislosti považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť nasledovné.

Znalec má samostatné procesné postavenie v trestnom konaní a tomu zodpovedajúcu vlastnú zodpovednosť za pravdivosť, objektivnosť, nezáujatosť znaleckého posudku, jeho úlohou nie je vykonávať dokazovanie, hodnotiť dôkazy, riešiť právne otázky, ale jeho úlohou je vyjadrovať sa k skutkovým odborným otázkam, ktoré spadajú do jeho kompetencie (t.j. do oblasti, v ktorej je zapísaný v zozname znalcov).

Z toho vyplýva, že znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor, môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle Trestného poriadku, nesmie vykonávať dôkazy sám a neprislúcha mu hodnotiť dôkazy ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná (pozri primerane V14/1978, R 33/1980).

V trestných veciach, teda z pohľadu konečného ustálenia skutkového stavu (a jeho právneho posúdenia) rozhodujú orgány činné v trestnom konaní a v konečnom dôsledku o otázke viny napokon súd a nie znalec a preto by sa znalec nemal stavať do pozície toho, kto robí závery o vine, resp., či boli alebo neboli naplnené znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu.

Súčasne platí, že výsledkom znaleckého skúmania je subjektívny úsudok znalca, ktorý musí byť preskúmateľný v súdnom konaní (hodnotenie obsahovej stránky znaleckého posudku) – znalecký posudok teda musí spĺňať podmienku preskúmateľnosti a nesmie sa obmedziť len na odpovede na otázky bez toho, aby z neho bolo zrejmé, ako znalec k týmto záverom došiel.

Preskúmateľnosť znaleckého posudku je totižto základnou vlastnosťou znaleckého posudku. Prijemca posudku musí byť schopný preskúmať znalcov postup, aby mohol znalecký posudok hodnotiť. Znalecký posudok, ktorý nie je preskúmateľný, nie je dôkazom, ale je len obyčajným tvrdením, ktoré nie je možné overiť. Preskúmateľnosť znaleckého posudku je preto nutná podmienka pre jeho hodnotenie ako dôkazu, preto aby nevznikli pochybnosti o jeho správnosti alebo o jeho nejasnosti, resp. neúplnosti z pohľadu ustálených záverov (§ 146 Tr. poriadku).

Aby súd mohol znalecký posudok zodpovedne zhodnotiť, nesmie sa teda znalec obmedziť vo svojom posudku na podanie len odborného záveru, ale z jeho posudku musí mať súd možnosť poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svojmu záveru – inak povedané - preskúmateľnosť znamená, že znalecký posudok obsahuje aj podrobné údaje ako sa znalec dopracoval k záverom, aké metódy použil, z akých dôkazov vychádzal a podobne.

Z pohľadu uvedeného krajský súd hodnotil už skôr prezentované závery znaleckého posudku znalkyne C. H. J., ktoré boli, ako to vyplýva z obsahu spisu, v kontexte sledovaných kritérií zásadným spôsobom spochybnené už v prípravnom konaní v rámci výsluchu dňa 21.09.2020 pred vyšetrovateľom (už po vznesení obvinenia pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona), kde zjavne nepresvedčivo sa znalkyňa vyjadrila k otázkam obhajkyne obžalovaného, ktorá sa v logických súvislostiach pýtala, ako sa znalkyňa dopracovala k uvádzaným záverom, aké metódy použila, z akých dôkazov vychádzala. Menovaná znalkyňa nevysvetlila, aké znalecké metódy a postupy (konkrétne označené testové metódy), použila v rámci psychodiagnostického vyšetrenia poškodenej, nielen vo vzťahu k diagnostike symptómov, znakov osvedčujúcich oslabenie psychickej odolnosti poškodenej s prezentovaným následkom zisteným v jej prežívaní spôsobených obžalovaným, ale vôbec k jej celkovému záverom o jej intelektových, pamäťových schopnostiach a osobnosti poškodenej, konkrétne, či bolo u nej zistené vysoké, či nízke skóre „Iží“, či predispozíciou a snahy nezapamätané (či dokonca neprežité) udalosti v prežitých situáciách si do(vy)mýšľať- konfabulácie, fabulácie, či chce byť videná v tzv. lepšom svetle pri opise životných situácií a spôsobu riešenia, pričom tento spôsob vykonania znaleckého skúmania nebol riadne vysvetlený ani na hlavnom pojednávaní aj z dôvodu, že tieto skutočnosti neboli predmetom hodnotenia na hlavnom pojednávaní. Znalkyňa dokonca opakovane argumentovala, že preskúmanie znaleckého posudku - postupu z hľadiska týchto kritérií je oprávnená len ich stavovská organizácia a ona nemá čo bližšie tieto psychodiagnostické metódy, postupy a konkrétne

závery z nich plynúce použité v tomto prípade pri vyšetrení poškodenej objasňovať, resp. bližšie vysvetľovať.

Inak povedané, krajský súd z hľadiska sledovaných kritérií po preskúmaní obsahu označeného znaleckého posudku menovanej znalkyne nevedel zistiť, akú „testovú batériu“ – znalkyňa pri vyšetrení poškodenej použila, nie je zrejmé, aké metódy a druhy testových technik - použila pri psychodiagnostickom vyšetrení poškodenej a čo presne za použitia týchto metód zistila, a teda zistené a odprezentované závery bez rozumných pochybností a zrozumiteľne nevysvetlila tak, aby bolo možné zistiť, na základe akých znaleckých metód a postupov v znaleckom posudku prezentovaných, k týmto záverom dospela - krajský súd preto ustálil, že tieto závery znaleckého dokazovania menovanej znalkyne sa javia ako nepreskúmateľné a aj z tohto dôvodu vzbudzujú pochybnosti o ich správnosti.

Ako už bolo skôr uvedené, súdna prax totižto vyžaduje, aby z posudku mohol mať súd možnosť poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svojmu záveru, čo v tomto prípade zjavne možné nebolo, preto aj z tohto dôvodu krajský súd nemohol na závery označeného znaleckého posudku v celosti, okrem dôvodov už skôr uvedených, prihliadať.

Vzhľadom na uvedené preto podľa názoru krajského súdu nebolo možné bez pochybností uzavrieť, aby v psychickom prežívaní poškodenej boli diagnostikované tak závažné symptómy, ktoré by napĺňali záver o existencii znakov, ktoré vo svojom súhrne by preukazovali, že v danom prípade poškodená sa stala obeťou domáceho násillia páchaného na nej obžalovaným A. B. s následkom v podobe, že by trpela dokonca tzv. syndrómom týranej osoby.

V kontexte uvedeného v zásadnom kontraste potom vyznieva obsah znaleckého posudku č. 2020/06 H. P. Q., ktorý komplexne tieto kritéria spĺňa v čítane doplňujúcich informácii prezentovaných znalkyňou na hlavnom pojednávaní v rámci jej vylsuchu.

Tu je na mieste ešte pripomenúť, že znalkyňa H. P. Q. na hlavnom pojednávaní uviedla, že by považovala za neprofesionálny prístup zo strany iného znalca – psychológa, pokiaľ súhlasí s pribatím do trestného konania na vypracovanie znaleckého posudku u osoby, ktorá je pred vykonaním znaleckého skúmania jej klientom, s ktorým sa stretáva v rámci psychologických sedení, či dokonca terapii. Táto skutočnosť, ktorá prešla bez povšimnutia okresným súdom sa spája práve s poškodenou G. B., ktorá pri riešení problémov v manželstve a celkovo v živote na podnet farára vyhľadala podľa preferencii na internete psychologickú pomoc a to práve ambulanciu C. H. J., ktorú navštevovala cca tri mesiace pred podaním trestného oznámenia dňa 13.10.2019 a následne po jeho podaní bola ešte minimálne na piatich až šiestich psychologických sedeniach.

Napokon pokiaľ mala znalkyňa v záveroch znaleckého posudku, či na hlavnom pojednávaní uviesť, že konanie obžalovaného spôsobovalo poškodenej psychické a fyzické utrpenie, tento záver je podľa názoru krajského súdu záverom právnym (viď znenie základnej skutkovej podstaty trestný činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona), čím zjavne prekročila svoju znaleckú kompetenciu, nakoľko hodnotenie výsledkov znaleckého posudku z hľadiska ustálenia skutkového stavu a jeho právneho posúdenia ako už bolo zvýraznené, patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Okresný súd ďalej svoj záver o vine obžalovaného, okrem výpovede poškodenej opiera aj o výpoveď svedkyne H. M., ktorá počula krik z ich bytu, hádku, no bez bližšieho opisu obsahu hádky, tiež objektívne (nebolo to ani možné), nebola ustálená frekvencia, periodicita týchto hádok, pričom menovaná svedkyňa sama vypovedá, že raz počula v rámci hádok kričať obžalovaného a naopak zas poškodenú. Ďalej dcéra O. B. ich videla a počula (rodičov) sa hádať, bez bližšej špecifikácie, kto bol iniciátorom, prečo sa hádali a už vôbec, aby počas hádky bližšie popisovala ich správanie, z ktorého by bolo možné hodnotiť ich postavenie v prípade obžalovaného, poškodenej tzv. pozície agresor – obeť.

Závery znaleckého dokazovania H. P. Q. vyjadrené v znaleckom posudku č. 2020/06, zase podľa okresného súdu nevylučujú, že obžalovaný sa mohol takto správať (ako je uvedené v skutkovej vete), po požití alkoholických nápojov, čo samozrejme nie je možné považovať za usvedčujúci dôkaz obžalovaného so správania sa mu kladeného za vinu, vždy keď mal požitie alkoholické nápoje, nakoľko vo všeobecnosti predsa platí, že požitie alkoholických nápojov pre všetkých znamená spravidla odbúranie zábran slušného správania a spúšťačom spoločensky neakceptovateľného správania, pričom znalkyňa okrem iného mala tiež zistiť v osobnostnej štruktúre obžalovaného, že obžalovaný nedisponuje sklonmi k násillnému či agresívnemu konaniu v bežných ľudských situáciách, resp. že agresivita nie je

jadrovou vlastnosťou obžalovaného, ako aj že charakter činu absolútne nezodpovedá jeho osobnosti, kde súčasne doplnila, že obžalovaný kontrolu nad správaním má inak v bežnom živote vysoko vyvinutú, pričom v bežných situáciách obžalovaný je skôr na ústupe, nejde do konfrontácie, zároveň však uviedla, že alkohol môže vyvolať to, že sa v takých situáciách ohradí a ohľadom toho, či môže dôjsť k fyzickým atakom, znalkyňa uviedla, že ak je podnet veľmi silný, tak môže reakcia nastať, ale nehovorí, že musí. Svedkovia K. L., P. N. E., P. S. H., L. D. k spoločnému spolužitiu obžalovaného a poškodenej zásadnejšie pre sledované okolnosti prípadu a spôsobov správania sa, ktorých sa mal obžalovaný voči poškodenej dopúšťať, nič zásadnejšie neuviedli, pričom poškodenú nemali vo vzťahu k obžalovanému navnímanú ako osobu utiahnutú, ktorá sa vždy vo všetkom prispôbovala manželovi, či mu vo všetkom chcela vyhovieť a už vôbec si na nej (na tvári, či tele) nevšimli nejaké viditeľné zranenia po fyzickom útoku.

Súčasne z obsahu produkovaného dokazovania podľa názoru krajského súdu vyplýva, že obžalovaný sa mal týchto násilných konaní, v rámci ktorých mal aj reálne poškodenú fyzicky napadnúť, čo sám pripustil, ako to opakovane vo svojich výpovediach konkrétne opisovala poškodená, dopustiť od roku 2010 „až“ v štyroch prípadoch tak, že mal poškodenú fyzicky napadnúť počas hádky. V jednom prípade v roku 2010 (keď mala mať pred operačným zákrokom), potom v roku 2012 (chytil pod krk, hodil o zem, potom škrtil na posteli), teda dvakrát ešte pred rokom 2015, ktorým malo začať rozhodné obdobie, kedy mal obžalovaný už „týrať“ poškodenú a teda ide správanie sa obžalovaného, ktoré nie je ani súčasťou skutkového deja sumarizovaného v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku.

Ďalším konaním v roku 2017, kedy nebola navŕtaná polička, po jej návrate z práce, nasledovala hádka, v priebehu ktorej mal po nej hodiť konzervu a potom prikázať, aby to upratala a napokon v roku 2019, po hádke s dcérou, ktorej sa poškodená zastala, mal hodiť o zem jogurt, ktorý jej prikázal upratať a súčasne násilím sa pokúsil jej strčiť hlavu do koša, ktorý počas toho polámal.

Opierajúc sa o uvedené bolo zistené, že časové rozdiely medzi týmito incidentmi - fyzickými napadnutiami, sú aj niekoľko rokov, pričom medzi týmito incidentmi mali byť z výpovede poškodenej identifikované časté hádky a chytanie za ústa, za sánku, či kričanie do ucha, aby bola ticho.

Obžalovaný vysvetľoval - chytanie za krk, za sánku, či kričanie do ucha - ako vlastnú bezprostrednú obrannú reakciu na to, aby poškodená tak (podľa neho bezdôvodne) nekričala na neho, na deti, na celý bytový dom a nie, aby z jeho strany išlo o bezdôvodné fyzické napádanie, kde vedomí si následkov svojho konania jej chcel fyzicky ubližovať, spôsobovať fyzické utrpenie, čo si poškodená sama uvedomovala, ako to v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní vysvetľovala, že sa obžalovaného správanie sa, keď ju chytil za krk, za sánku, či kričal do ucha, bola jeho reakcia na jej verbálne opakujúce sa výčitky voči jeho osobe, ktoré sama priznávala, ak vyjadrovala krikom v rámci spoločnej hádky nespokojnosť s jeho prístupom k starostlivosti o rodinu a domácnosť celkovo, ako to poškodená uvádzala, že obžalovaný si myslel, že ho vždy za každú cenu „chcela zjazdiť“.

Inak povedané, v podstate z ich výpovedí plynie, že obaja manželia – obžalovaný a poškodená - boli približne rovnomerne – rovnocenne iniciátormi hádok, pri ktorých ako to sama poškodená verbalizovala, mala predsa právo povedať, čo si myslí, a aký má na to názor, jednoducho povedané, mala právo predsa „povedať si svoje“. Až následne potom na to reagoval obžalovaný tak, ako to opakovane poškodená opisovala – mal ju - chytať za krk, za sánku, a pritom jej aj kričal do ucha, aby prestala, so záverom podľa poškodenej, že pri hádkach mali obaja – obžalovaný a poškodená - posledné slovo tak 50 na 50.

V kontexte uvedeného z hľadiska postavenia oboch manželov v rámci konfliktov, ktoré medzi nimi vznikali a počas ich priebehu, okrem iného vyznieva aj časť vyjadrenia poškodenej k spoločnému spolužitiu s obžalovaným, ak opisovala, že - iniciátorom hádok bola raz on, raz ona, po nich niekedy mali tichú domácnosť, ona to väčšinou brala tak, že nemohla byť ticho, keďže mali už dve deti a potrebovala s niečím pomôcť, takže to nikdy netrvalo dlho. Počas hádok kričali obidvaja, možno sa stalo raz, dvakrát, keď bol obžalovaný veľmi opitý, tak vtedy bol ticho, možno ona vtedy dve, tri vety zakričala, ale on nereagoval, už bol v takom stave, že nevládal reagovať. Pokiaľ cítila, že je to z jej strany, že vyvolala tú hádku, tak sa ospravedlnila, obžalovaný sa neospravedlnil nikdy. Poškodená teda sama počas hádok hodnotí svoje postavenie nie len ako obeť, ale ako postavenie rovnocenné, kedy aj ona mala na päťdesiat percent počas hádky posledné slovo. Opakovane zvyrazňovala, že ju obžalovaný nikdy počas ich spolužitia neudrel a to ani v zmysle tzv. facky.

Z vykonaného dokazovania bez rozumných pochybností nie je možné ustáliť záver, aby obžalovaný bol ten, kto vždy konfliktné situácie vyvolával, ale spravidla minimálne rovnaký podiel na tom mala mať práve poškodená, ktorá opakovane zvyrazňovala obžalovaného nezáujem o starostlivosť o deti, o domácnosť, bol neschopný, nič nerobil (len ležal na gauči s diaľkovým ovládaním), preto mala právo mu to vyčítať. Je na mieste potom zvyrazniť, že poškodená nikdy neoznámila tieto opísané fyzické napadnutia už v spomínaných štyroch prípadoch, či aj počas hádky, ktoré by boli posúdené v rámci priestupkového

konania, resp. niekomu z najbližšej rodiny alebo známych, či kolegom, nikdy nebola viditeľne zranená, či dokonca na lekárskom ošetrení, taktiež nebolo identifikované v rámci jej výpovede, aby utekala z domu práve pred násilným či už fyzickým, ale aj psychickým konaním (napádaním) obžalovaného.

Krajský súd preto hodnotí postavenie poškodenej nie vyslovene ako obeť, ale rovnocenného partnera, ktorí v rámci hádok sa ich pozície menili, kde obžalovaným, ktorý mal napokon reagovať tak, aby ju utíšil, že jej mal aj stísať sánku, či kričať do ucha, aby prestala už kričať, čo takéto správanie sa obžalovaného v žiadnom prípade neospravedľuje, kde jednoznačne prekročil všetky zásady slušného správania, vzájomného rešpektu a úcty k manželke a matke ich spoločných dcér.

Aplikujúc tieto zásady na skutkový stav, ktorý okresný súd zistil v posudzovanom prípade, je možné konštatovať, že zo strany obžalovaného za obdobie rozhodné nešlo z hľadiska periodicity, početnosti, no najmä intenzity fyzických útokov – tak ako ich okresný súd vyčerpávajúco sumarizuje a hodnotí - voči poškodenej o tak sústavne sa opakujúce prejavy, s prvkami hromadnosti, ktoré by bolo možné bez rozumných pochybností subsumovať ako celok pod vymedzený konkrétny výpočet foriem (alternatív) konania páchatelia, ktorými môže byť táto skutková podstata podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, naplnená.

Súčasne ako už bolo zvýraznené, pre naplnenie tejto skutkovej podstaty, musí teda ísť zo strany páchatelia o trvalejšie (sústavnejšie) konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním, či správaním s tým, že ak sa pravidelne opakuje, musí byť spôsobilé poškodenej osobe (osobám) zapríčiniť psychické, prípadne aj fyzické útrapy (len spôsobilé, následok teda nastať nemusí).

Kvalifikačným hľadiskom možného následku tohto trestného činu vo forme fyzického alebo psychického utrpenia je preto trvalosť či hromadnosť, teda to, že útoky sú opakované, sú sústavné a práve táto opakovanosť spôsobuje, resp. môže spôsobiť fyzické či psychické utrpenie poškodených osôb (osoby), ktoré nie je len celkom krátkeho a prechodného charakteru.

Konanie obžalovaného voči poškodenej, opierajúc sa o jej opakovanú výpoveď, ale aj závery znaleckého dokazovania (H. G. R. znalec z odvetvia psychiatrie) pri hodnotení jej osobnostnej štruktúry, predovšetkým jej duševného zdravia a prežívania v kontexte správania obžalovaného, tak ako bolo ustálené ako celok, sa nejaví ako konanie svojvoľné, ktoré by pre poškodenú predstavovalo citeľné ponižovanie a psychické deptanie, nebolo pre ňu veľmi urážlivé a ponižujúce, tak aby ho opodstatnene pociťovala ako ťažké príkorie. Hore popísané jednotlivé formy konania obžalovaného, ktoré mal sumarizovať v skutkovej vete napadnutého rozsudku okresný súd, mali len nepravidelné epizodické prejavy správania niekedy aj po požití alkoholických nápojov, ktorých sprievodným javom bola spravidla iniciatíva zo strany poškodenej riešiť jej postoj, názor na aktuálne správanie sa obžalovaného, ktoré potom spravidla vyvolalo agresívnu reakciu.

Konanie obžalovaného v konkrétnych zistených prípadoch negradovalo totižto v takej intenzite, ktorú okresný súd nesprávne považoval za naplňajúcu bez rozumných pochybností závažnosť, ktorá bola spôsobilá vyvolať následok predpokladaný žalovanou trestnou činnosťou a teda zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona.

V reakcii na tento záver krajského súdu v kontexte k spôsobu hodnotenia dôkazov okresným súdom a dôvodnosti a zákonnosti vedenia dokazovania na hlavnom pojednávaní krajský súd uvádza.

Pokiaľ ide o význam vyjadrenia poškodenej G. B. v rámci ňou podaného trestného oznámenia bezprostredne po skutku dňa 13.10.2019 a následných výpovedí dňa 14.10.2019 a dňa 07.02.2020, krajský súd zistil, že samotný obsah trestného oznámenia poškodenej (ktorý sa v celosti ako už bolo uvedené nepreniesol do dokazovania na hlavnom pojednávaní), ktorý má byť spolu s uvedenými výpoveďami vlastne rozhodujúcim dôkazom podľa okresného súdu preukazujúcim vinu obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, mohol v úplnom úvode trestného konania javiť známky dôvodnosti podozrenia zo spáchania obžalovaným konania, ktoré sa mu kládlo za vinu v uznesení o vznesení obvinenia pre trestný čin podľa 208 Tr. zákona.

No následne vykonané dokazovanie v prípravnom konaní, ktoré sa malo preniesť do dokazovania na hlavnom pojednávaní, o ktoré sa má opierať okresný súd, však neprenieslo zásadnú zmenu pre overenie, no najmä potvrdenie skutočností pôvodne plynúcich z obsahu spomínaného trestného oznámenia poškodenej a už vôbec nie v takom dôkaznom význame ako ich hodnotí okresný súd

v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom tomuto záveru potom zodpovedajú aj následné výpovede poškodenej G. B. v prípravnom konaní po vznesení obvinenia pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona a rovnako tak na hlavnom pojednávaní.

Toto zistenie potom nemôže po obsahovej stránke o dôkaznom význame výpovede poškodenej ovplyvniť ani zistenie plynúce zo záverov znalkyne C. H. J., z odboru psychológie, podľa ktorej mala poškodená po podaní trestného oznámenia a vypovediac dňa 14.10.2019 a dňa 07.02.2020, teda po 03.04.2020 už tendenciu zľahčovať udalosti, ku ktorým došlo a správanie obvineného ospravedlňovať. Opodstatnenosť tejto logickej úvahy o (materiálnom) motíve poškodenej – mám s ním spoločný byt, majú spolu deti, nechce im ublížiť, ale ani jemu - vypovedať v prospech obžalovaného, totižto nemôže v posudzovanom prípade po obsahovej stránke rozšíriť početnosť, periodicitu a intenzitu útokov obžalovaného voči nej tak, ako to predpokladá žalovaná trestná činnosť.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného je preto možné opäť uzavrieť, že bez rozumných pochybností nebolo preukázané, aby konanie obžalovaného malo charakter trvalejšieho, sústavnejšieho konania, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním či správaním, a súčasne sa nepodarilo bez pochybností dokázať, aby konaním obžalovaného bol spôsobený následok v podobe psychických, resp. fyzických útrap poškodenej, nie len celkom krátkeho, prechodného charakteru, preto krajský súd - časť skutkových okolností zo skutkovej vety tak, ako boli prezentované v obžalobe okresného prokurátora, výroku nadnutého rozsudku okresného súdu, ktoré mali pôvodne naplňovať skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona – dokázané neboli, a preto opodstatnene túto časť skutkovej vety výroku rozsudku z jej znenia vypustil a neprihliadal na ňu pri právnom posúdení konania obžalovaného.

Na druhej strane je potrebné opätovne zopakovať, že v danej veci aj vzhľadom na priznanie sa obžalovaného A. B. (opakované v prípravnom konaní) bolo v dostatočnom rozsahu od samého úvodu vykonané dokazovanie vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktorými obžalovaný naplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. d/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona.

Ako už bolo naznačené, okrem vlastného priznania obžalovaného je to konzistentná a vzájomne si neodporujúca výpoveď poškodenej G. B., v ktorej podrobne opísala spôsob a okolnosti ako sa násilného konania spojeného s vyhrázaním sa, že ju vyhodí z okna, sa napokon aj v celosti preniesli do skutkovej vety v časti skutku, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť dňa 13.10.2021, ktoré si krajský súd v celosti aj z pôvodného skutku (pre § 208 Tr. zákona) osvojil.

Tento záver o naplnení všetkých znakov naposledy označenej skutkovej podstaty je možné oprieť nie len o výpoveď poškodenej, ale aj o výpoveď ich dcéry O. B., ktorá bola svedkom správania sa obvineného bezprostredne po samotnom skutku, kedy videla mamu na zemi plakať, držať sa otca, ktorý stál pri otvorenom okne, pričom mama ju žiadala, aby zavolała políciu, lebo otec ju chcel vyhodiť z okna. Uvedené zistenia potom už len dopĺňa prepis zvukového záznamu z oznámenia poškodenej na číslo 158, či ohliadka miesta činu a k nej vyhotovená fotodokumentácia miesta v byte pri okne.

O správnosti právneho posúdenia konania obžalovaného opísaného v skutkovej vete tohto rozsudku preto niet v danom prípade pochyb, keďže obžalovaný A. B. - inému (vtedajšej manželke ako blízkej osobe) sa vyhrážal smrťou, takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania - násilím a na chránenej osobe – blízkej osobe, čím spáchal prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. d/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa skutočností, že ešte pred ukončením spísania zápisnice o podaní trestného oznámenia poškodenou dňa 13.10.2019 v čase 22:30 hod., už v čase 22:15 hod. mal začať vypovedať v procesnom postavení podozrivého, je zjavné, že šlo o chybu v písaní, keďže logicky ešte pred ukončením úkonu spísania zápisnice s poškodenou, mohol byť začatý úkon výsluchu v tom čase podozrivého, keďže sa vyjadroval k skutočnostiam, ktoré musela najsamprv v svojom oznámení uviesť poškodená.

Rovnako tak aj z pohľadu skutočnosti, že pokiaľ mal v čase 22:15 hod. zo dňa 13.10.2019 obžalovaný v tom čase v procesnom postavení podozrivého vypovedať a zjavne mal byť podľa zápisu o dychovej skúške v tom čase ešte pod vplyvom alkoholických nápojov, v tomto prípade predsa platí, že obžalovaný bol následne vypočutý riadne a už s odstupom času v procesnom postavení obvineného a aj pred sudcom pre prípravné konanie, kde opätovne vo veci vypovedal v celom rozsahu k spáchaniu skutku zo dňa 13.10.2019, ku ktorému sa mal priznať a svoje konanie oľutoval, popisujúc priebeh samotného skutku v základných rysoch totožne ako poškodená, pred povereným príslušníkom PZ v zápisnici o výsluchu obvineného dňa 14.10.2019 a rovnako pred sudcom pre prípravné konanie dňa 16.10.2019.

Obe odvolacie námietky obžalovaného súčasne však považuje krajský súd predovšetkým za bezvýznamné pre ustálenie skutkového stavu v posudzovanej príhode.

Ďalej v reakcii na odvolacie námietky obžalovaného, predovšetkým vo vzťahu k nezákonnosti dôkazov vykonaných pred vznesením obvinenia obžalovanému dňa 30.04.2020 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona a teda procesne nepoužiteľný v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní pri hodnotení a ustálení skutkového stavu a jeho právneho posúdenia okresným súdom v napadnutom rozsudku, krajský súd uvádza, že túto argumentáciu obžalovaného si osvojiť nemohol.

Za danej situácie po (v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku) zdefinovaní základných kritérií rozhodných pre posudzovanie konania páchatel'a, či naplnil obligatórne znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona, má krajský súd bez rozumných pochybností za to, že zákonným spôsobom (v súlade s procesným predpisom) produkované dôkazy a z nich plynúce skutkové okolnosti (skutok), ktoré sú podkladom pre posúdenie konania obžalovaného zo dňa 13.10.2019 ako trestný čin nebezpečného vyhrážania, totižto nepredstavujú tzv. čiastkový útok napíňajúci základnú skutkovú podstatu posudzovaného trestného činu, ale ide o jednu z foriem (alternatív) - ich konkrétneho výpočtu v obsahu znenia (základnej) skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona - konania páchatel'a, ktorými môže byť táto skutková podstata trestného činu naplnená.

V kontexte uvedeného opierajúc sa obsah dôkazov vykonaných pred vznesením obvinenia obžalovanému dňa 30.04.2020 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona, potom podľa názoru krajského súdu platí, že poškodená G. B. od úvodu trestného konania už pri podaní trestného oznámenia dňa 13.10.2019, okrem skutku (nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona zo dňa 13.10.2019) uvádzala aj ďalšie okolnosti (skutočnosti) týkajúce sa spolužitia s obžalovaným prakticky od roku 2010 až do samotného skutku zo dňa 13.10.2019. Na týchto svojich vyjadreniach zotrvala a bližšie rozvinula a opísala aj vo svojich výpovediach následne v procesnom postavení poškodenej a to po vznesení obvinenia obžalovanému pôvodne pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona dňa 14.10.2019, a to v rámci výpovedí dňa 14.10.2019 a dňa 07.02.2020, ktoré napokon, okrem iného nepochybne mali tvoriť potom podklad pre uznesenie o vznesení obvinenia obžalovanému pre trestný čin týrania blízkej a zverenej podľa § 208 Tr. poriadku.

Rovnako tak zistenia plynúce zo záverov znaleckého skúmania znalkyň jednak znalkyne H. J. (znalecký posudok č 21/2019 k obvinenému, č. 5/2020 k poškodenej, ktoré z objektívnych dôvodov na hlavnom pojednávaní ani vykonané neboli) z odvetvia psychiatrie, tak aj znalkyne C. J. (znalecký posudok č. 24/2019), z odboru psychológie sa v podstate vzťahovali na celý obsah vyšetrovacieho spisu v tom čase dostupnému a teda aj k skutočnostiam, o ktorých vypovedala poškodená nie len ku skutku zo dňa 13.10.2019 (právne posúdeného ako trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona), ale v rámci celého spolužitia s obžalovaným, a teda od roku 2010 až do 31.10.2019, ako to napokon plynie z obsahu v oboch prípadoch z označených znaleckých posudkov menovaných znalkyň, tzv. osobného interview s poškodenou v rámci vyšetrovania.

Obhajkyňa obžalovaného po vnesení obvinenia obžalovanému dňa 30.04.2020 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona bola napokon osobne prítomná aj pri výsluchu menovaných znalkyň v rámci prípravného konania k záverom vykonaného znaleckého dokazovania, konkrétne dňa 21.09.2020 pri výsluchu H. I. J. a v dňoch 21.09.2020, resp. 27.10.2020 pri výsluchu C. H. J..

Napokon následne so všetkými vyšetrovacími úkonmi sa mal možnosť obžalovaný po vznesení obvinenia dňa 30.04.2020 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona oboznámiť aj prostredníctvom svojej obhajkyne, ktorá sa týchto úkonov aktívne zúčastňovala, včítane výsluchov všetkých svedkov K. L., P. N. E., P. S. H., L. D. a H. M., či napokon aj výsledkov znaleckého posudku znalkyne H. P. Q. č. 2020/06, z odboru psychológie k osobe obvineného.

Za danej dôkaznej situácie po obsahovej stránke (materiálne hľadisko, ako správne hodnotí aj okresný súd) ako obžalovaný, tak aj v tom čase jeho obhajkyňa do vznesenia obvinenia dňa 30.04.2020 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona, mali k dispozícii kompletne vyjadrenia poškodenej k celému spolužitiu s obžalovaným od samotného začiatku vyšetrovania, rovnako tak aj výsledky označeného znaleckého skúmania aj keď je pravdou, že v čase trestného konania, kedy protiprávne konanie obžalovaného bolo vymedzené a právne ustálené len v rozsahu pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona, čo však nebránilo v celosti na tieto tvrdenia poškodenej reagovať, namietat' ich a predkladaním dôkazov, oponovaním tieto tvrdenia poškodenej spochybniť.

Po vznesení obvinenia dňa 30.04.2020 pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona, však vyšetrovanie zjavne plynule nadviazalo na už výkonné úkony pre jednu foriem (alternatív) - ich konkrétneho výpočtu v obsahu znenia (základnej) skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona - konania páchatel'a, ktorými môže byť táto skutková podstata trestného činu naplnená, tak ako to mali ustáliť orgány činné v trestnom konaní konkrétne podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona – vyhrázaním, či vyvolávaním strachu. Poškodená, ako aj ich spoločné dcéry boli riadne opätovne vypočuté, včítane hore menovaných svedkov, znalkyň, resp. doplnením dokazovania pribatím menovanej znalkyne ňou vypracovaným znaleckým posudkom, čiže nie automatickým prevzatím len výsledkov vyšetrovania do vznesenia obvinenia obžalovanému pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona

Zhrnúc doposiaľ uvedené krajský súd má zato, že dôkazy, ktoré boli vykonané po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona a následne pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona boli dôkazmi procesne spôsobilými pre ich vykonanie na hlavnom pojednávaní a spolu s dôkazmi, ktoré boli produkované na hlavnom pojednávaní, boli dôkazmi vykonanými zákonne, pričom boli procesne spôsobilým podkladom pre ustálenie skutkového stavu a jeho právneho posúdenia.

V rekcií na argumentáciu obžalovaného sa však žiada ešte doplniť, že podnetom na rozšírenie skutkového stavu kladeného za vinu obžalovanému a zmenu právnej kvalifikácie (§ 208 Tr. zákona), čo môže krajský súd len predpokladať z časového sledu vyšetrovacích úkonov vykonaných povereným príslušníkom PZ v prípravnom konaní a skutočnosť z nich plynúcich pred ukončením vyšetrovania ku dňu 27.03.2020 pre skutok právne posúdený ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona, boli zistenia plynúce zo záverov znaleckého skúmania znalkyň jednak znalkyne C. J. z odboru psychológie, no najmä znalkyne H. J. z odvetvia psychiatrie (znalecký posudok k duševnému stavu poškodenej až zo dňa 16.03.2020), keďže sa v podstate vzťahoval ako už bolo zvýraznené, na celý obsah vyšetrovacieho spisu v tom čase dostupnému, a teda aj k skutočnostiam, o ktorých vypovedala poškodená nie len ku skutku zo dňa 13.10.2019 (právne posúdeného ako trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona), ale v rámci celého spolužitia s obžalovaným, a teda od roku 2010 až do 31.10.2019.

No zvolený postup orgánov činných v trestnom konaní v danej situácii – začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona - sa javí minimálne po formálnej stránke ako nesúladný s procesným predpisom, nakoľko (na rozdiel od procesného sudcu) ako zákonu zodpovedajúci postupu sa javil podľa § 206 ods. 6 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, je iným trestným činom alebo aj ďalším trestným činom, ako bol v uznesení o vznesení obvinenia právne kvalifikovaný, policajt obvineného na túto okolnosť písomne upozorní; upozornenie môže viesť aj v zápisnici. Rovnopis upozornenia alebo zápisnice doručí do 48 hodín prokurátorovi.

Zvolený postup a spôsob orgánov činných v trestnom konaní pre rozšírenie skutkových okolností skutku kladeného za vinu obžalovanému a tomu zodpovedajúce právne posúdenie, totižto do určitej miery jednak predsa sťažilo uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu (nie však zásadným, nenapraviteľným spôsobom, ako už bolo skôr vysvetlené), a jednak sa v konečnom dôsledku aj sami orgány činné v trestnom konaní vystavili dôsledkom spojeným, (ako už bolo krajským súdom zvýraznené) s tým, že časť vyšetrovacích úkonov bolo potrebné opäť v celosti opakovať, kde ako je zrejmé, obsah výpovede poškodenej G. B. ako dôkaz rozhodujúci v posudzovanom prípade pred vznesením obvinenia pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona sa už len čiastočne, nie úplne preniesol do obsahu vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, či po zákonom poučení odmietnutie vypovedať dcérami obžalovaného a poškodenej, čo napokon malo dosah aj na komplexné hodnotenie dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a skutočností z nich plynúcich pri ustálení skutkového stavu a jeho právneho posúdenia.

Následne krajský súd sa pri ukladaní sankcie obžalovanému A. B. a teda pri určovaní druhu trestu a jeho výmery opieral o už okresným súdom ustálený skutkový stav a jeho komplexné hodnotenie (pre účely výroku o treste), samozrejme v kontexte zmeny skutkového stavu a jeho právneho posúdenia a s tým spojenej miernejšej zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Čo sa týka rozhodnutia o druhu a výške trestu, krajský súd mal predovšetkým na zreteli účel trestu z hľadiska generálnej, ale najmä individuálnej prevencie páchatel'a ako je tento vyjadrený v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zákona, aplikujúc pritom základné kritéria rozhodné pri určovaní druhu trestu aj jeho výmery, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 34 ods. 3, ods. 4 Tr. zákona.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona, totižto trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona, trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona, zase pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Krajský súd, rovnako ako súd okresný, prihliadal u obžalovaného na vedenie riadneho života obžalovaným pred spáchaním skutku a rovnako tak po začatí trestného stíhania, ale aj so zohľadnením všetkých okolností, za ktorých dochádzalo k spáchaniu trestného činu obžalovaným s ohľadom na závery znalkyne H. P. Q. na potencovanie správania obžalovaného aj samou poškodenou, resp. znalkyňou H. G. R., zdôraznenú zaznamenanú snahu rodiny o náležité fungovanie, a tiež aj s ohľadom na samou poškodenou prezentovanú zmenu v správaní obžalovaného, vyzdvihnutie zlepšenia najmä jeho vzťahu k ich mal. deťom a intenzitu kontaktu obžalovaného s nimi, osobitne v kontexte s požiadavkou toho, že trest má postihovať páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Tr. zák.) s ohľadom na samou poškodenou prezentovanú skutočnosť, že vzhľadom na to, že obžalovaný je jej manžel a otec detí, aj keby urobil tú najhoršiu vec, nikdy by mu

nepriala, aby skončil vo väzení, pretože by to nepoškodilo len jemu, ale im všetkým a hlavne deťom, ako výslovne uviedla na hlavnom pojednávaní, dospel súd k záveru, že v danom prípade, napriek tomu, že obžalovaný spáchanie činu nepriznal a neofutoval, a vzhľadom na čas, ktorý uplynul od spáchania trestného činu (dňa 13.10.2019), je na mieste ukladať obžalovanému ako druh trestu - trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 6 (šesť) pri trestnom čine nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, ktorá je šesť mesiacov až tri roky.

Pri takto určenom treste a jeho výmery s poukazom na uvedené možno dôvodne očakávať v danom prípade, osobitne vzhľadom na celkovú osobu obžalovaného, ako jeho popis vyplýva z posudkov a výpovedí znalkyň (jednoznačne pozitívne prognóza nápravy do budúcnosti), že na zabezpečenie ochrany spoločnosti, ale aj na riadne dosiahnutie účelu trestu ako je vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zákona tak z hľadiska individuálnej i generálnej prevencie, bude postačovať aj trest uložený na dolnej hranici ustanovenej trestnej sadzby, ale za súčasnej zvýšenej kontroly správania obžalovaného počas skúšobnej doby.

Na základe uvedených dôvodov, pri zistení poľahčujúcej okolnosti na strane obžalovaného podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, súd postupom podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona obžalovanému podmienene odložil a súčasne mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú mu ustanovil na 18 (osemnásť) mesiacov a ako súčasť probačného dohľadu uložil mu obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Napokon podľa § 319 Tr. poriadku krajský súd zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

V tejto súvislosti nad záver nad rámec doposiaľ uvedeného v reakcii na odvolacie námietky okresného prokurátora, ktoré smerovali len proti výroku o treste, v kontexte doposiaľ uvedeného krajský súd uvádza, že za danej dôkaznej situácie s odvolaním sa na hore prezentovanú argumentáciu krajského súdu, ktorá sa opiera o obsah vykonaného dokazovania a opätovného hodnotenia dôkazov o skutočnosti z nich plynúcich, ktoré boli podkladom pre zmenu ustáleného skutkového stavu (vypustením skutkových okolností obsiahnutých v konaní obžalovaného podľa obžalobného návrhu, resp. výroku napadnutého rozsudku, ktoré mali napĺňať aj skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona) a jeho následného právneho posúdenia ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. d/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, pri zákonom ustanovenej trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, považuje odvolacie námietky okresného prokurátora za nedôvodné, najmä v časti týkajúcej sa záveru o splnení podmienok pre uloženie obžalovanému ako druhu trestu, trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom.

Z týchto dôvodov krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.